

betrok, wenschte hij nog eenmaal terug te keeren tot vroegere dagen, toen hij als een arme knaap onder den olijfboom stond, de fluit bespeelde, de geiten hoedde en het oogenblik verbeidde, dat Margharita bij hem kwam. Zonder er iemand iets van te zeggen, sloeg hij den weg in naar den olijfboom, waar eene kleine kudde geiten graasde, zette zich daar neder en wilde daar nog eens zijne oude lievelingsliederen spelen. Het was een zeer heete dag. De zon brandde fel en schoot hare gloeiende stralen over het meer. 't Werd hem te warm, en zich geheel alleen

wanende, ontdeed hij zich van zijne bovenkleederen, greep de fluit en begon staande te spelen. Hoe verrukkelijk klonken die tonen! 't Waren geen klaagliederen, maar de uitingen van een kinderlijk dankbaar hart, dankbaar aan God, die zijn weg zoo wonderbaar goed gebaand had.

Nog een poosje stond hij daar, toen een geritsel in de struiken hoorbaar werd, en omziende, werd hij Margharita gewaar, die spoedig bij hem was en hem hare schoonste liederen voorzong. Dat was een gelukkig oogenblik!

NAAR DE KOMEDIE.

EENE VERTELLING IN 'T SPOOR.

I.

Juist toen de bel klonk ten teeken dat de trein zou vertrekken, kwam eene jonge dame haastig aangelopen. De conducteur ontsloot voor haar een waggon, waarin reeds een heer had plaats genomen, en een halve minuut later zette zich de trein in beweging.

De jonge dame nam hare zitplaats in. Zij was schier ademloos van het loopen en hijgde nog gedurende een lange poos.

»Dat was op het nippertje af, juffrouw!» zeide de heer, die behalve haar de eenige passagier was in den waggon.

»Ja, mijnheer,» gaf zij ten antwoord, terwijl zij een eau-de-cologne flacon uit haar zak té voorschijn haalde en met dit welriekend vocht hare wangen verfrischte. »En het zou mij zeer gespeten hebben, wanneer ik met dezen trein niet had kunnen meegaan?»

»U wordt dan gewis ergens verwacht?»

»Ja mijnheer. Er wordt te Amsterdam een mooi stuk in den schouwburg gegeven, en nu had mij mijne tante, die daar woont, uitgenoodigd, over te komen, om met haar en nog een paar kennissen daarheen te gaan. U kunt dus wel begrijpen, hoe vervelend ik het zou gevonden hebben, wanneer ik te laat zou gekomen zijn.»

De heer zag haar eens goed aan. Zij scheen niet ouder te zijn dan zeventien jaren en niet zeer bedeesd of schroomvallig te wezen, 't geen zij wellicht te danken had aan eene al te vrije opvoeding. Toen de jonge dame hem haar voornemen te kennen gaf naar de komedie te gaan, kwam over zijn min of meer ernstig gelaat, eene schaduw. Zij merkte dit terstond, en levendig van aard als zij was, zeide zij:

»Ik houd dol veel van de komedie, en mama en tante ook. Waarom ook niet?»

Zij zag hem vragend aan, en toen zij wederom opmerkte, dat die vraag hem geen genoegen deed, ging zij voort:

»Mogen wij niet naar de komedie gaan? En houdt u er niet van?»

»Voorloopig,» zeide hij, »zal ik de laatste vraag nog onbeantwoord laten. Maar op de eerste, namelijk, of wij niet naar de komedie mogen gaan, zal ik u wellicht een goed antwoord kunnen geven. Ik vind het nog al opmerkelijk, dat ik in een tijdschrift, 't welk ik bij mij gestoken had, om het op reis te lezen, dezelfde vraag vond. Die vraag werd gedaan door de jeugdige nicht van een predikant. Zij was, even als u, uitgenoodigd, met eene vriendin de schouwburg te bezoeken, maar daar zij wel eens gehoord had,

dat er niet veel goeds in stak naar de komedie te gaan, richtte zij zich tot den bedoelden predikant met de vraag: »Vindt u er heusch zooveel kwaad in, dat ik naar de komedie ga?» Hierop ontvangt zij van haren oom een antwoord, en daar dit in dit tijdschrift staat, zal ik zoo vrij zijn, het u voor te lezen, tenzij u er iets tegen mocht hebben.»

»O volstrekt niet,» zeide zei haastig. »Mama zegt altijd, dat het goed en nuttig is van

Met andere woorden: ik wensch geen plaatsen te bezoeken, waar Hij mij niet vergezellen kan, en waar ik niet over Hem kan spreken. Nu weet ik wel, dat er menschen zijn, die niet zoo denken. Zelfs houd ik het er voor, dat er menig christen is, die er voor zich zelven geen gevaar in ziet naar den schouwburg te gaan, wanneer daar b. v. een echt vaderlandsch stuk wordt gegeven, of naar eene opera, waar de schoone muziek en zang hem streelen en verrukken kan.

elke zaak het voor en tegen te weten. Ik ben nieuwsgierig wat er tegen de komedie te zeggen valt.»

»Eerst wil ik nu mijn persoonlijk gevoelen mededeelen,» hernam haar medereiziger. »Er zijn, naar mijne meening, slechts twee soorten van menschen op de wereld: zij die God vreezen en zij die dit niet doen. Ik heb van mijne ouders eene Christelijke opvoeding genoten, en hun heb ik het te danken, dat ik van harte geloof in den Heiland als mijn Zaligmaker, buiten wien ik aan geene vreugde op aarde wensch deel te nemen.

Maar hierover oordeel ik niemand. Ieder christen moet dat voor zich zelven weten.»

De jonge dame moest dit toestemmen. Zij herinnerde zich een gesprek gevoerd te hebben met iemand, die bijna zoo sprak als haar medereiziger. Dit gesprek had haar toen een weinig ernstig gestemd, maar slechts voor een oogenblik, want de lust naar wereldsche genoegens en publieke vermakelikheden kreeg spoedig de overhand. Zij kon echter niet ontkennen, dat zij thans weer in haar hart gevoelde, dat het vroegere gesprek nog steeds nawerkte.

De heer hernam: »Doch ik kom op het antwoord terug van den predikant, dat ik u voorlezen zal.»

Hij bladerde in het tijdschrift en las thans het volgende voor.

»Gij vraagt mij, lieve nicht, of wij naar de komedie mogen gaan?» Gij zoudt die vraag niet gedaan hebben, wanneer er niet iets in uw hart was, dat u het tegendeel tot antwoord gaf. Dit gebeurt meer. Wij kunnen grooten lust hebben den schouwburg te bezoeken, maar worden daarin teruggehouden door de vraag: mag ik wel het doen? Die vraag doet zelden iemand, die zich weinig om hemelsche dingen bekommert, en nog zeldzamer wordt zij geopperd door personen, die geheel en al in den maalstroom der wereldsche golvingen verzonken zijn. Slechts eenmaal, zoover ik mij herinner, heb ik die vraag gedaan. Ik was toen student, en op zekeren dag te Amsterdam zijnde, las ik op een aanplakbiljet, dat er dien avond een stuk zou gegeven worden, waarvan ik reeds gehoord had. Terstond kwam de begeerte bij mij op naar den schouwburg te gaan, en toen ik mijn horloge raadpleegde, zag ik dat ik nog ruim twee uur tijd had. Wat zou ik in die twee uren doen? Naar een koffiehuis gaan, — dat viel niet in mijn smaak, en om door de straten te wandelen en de winkels te bezien, daartoe was ik, na reeds een paar uren geloopt te hebben, te vermoeid. Onderwijl ik langzamer door eene straat ging, viel mij plotseling de vraag in: »Mag ik wel naar de komedie gaan? Ik, die voor de gemeente beleden heb, dat de Heiland mijn eenige troost is in leven en sterven?» Die vraag deed mij stilstaan op mijn weg en kon ik niet van mij afwenden. Ik voelde mij niet gerust. Er ontstond een groote strijd in mijn binnenste. Mij werd van de eene zijde ingefluisterd: »ga er gerust heen. 't Kan geen kwaad. 't Is een mooi stuk, waaruit voor u veel te leeren valt. En wat de menschen aangaat, die naast en om u henen zitten, om hunnentwil zijt ge immers niet gekomen. Gij behoeft u met hen niet te bemoeien. Ga er dus gerust heen.» Aan de andere zijde was het mij, alsof ik eene stem hoorde, die mij toefluisterde: »Zou het bezoek aan den schouwburg u niet van God

aftrekken? Kunt ge twee heeren dienen: God en de wereld? Zoudt gij gaarne in den schouwburg willen sterven? Zou dit niet vreeslijk zijn voor u en uwe ouders?» Die twee stemmen hielden mij aanhoudend bezig. Ik wist niet wat te doen. De lust, om naar den schouwburg te gaan, was aanwezig, maar ik vreesde dat die lust niet behagelijk was voor God. Wat te doen? Eindelijk kwam ik er toe zachtjes deze bede te slaken: »O God, Gij weet welke lust mij thans bezielt; wanneer het niet goed voor mij is, houd mij dan er van terug naar den schouwburg te gaan?»

Al voortwandelande was ik in een straat gekomen, waar een vriend van mij woonde, en juist toen ik bij zijn huis stond, werd de deur geopend en kwam hij mij te gemoet.

»Wij zagen je van verre aankomen,» zeide hij, mij hartelijk de hand drukkend, en begrepen, dat je ons woudt bezoeken. Dat vinden wij heerlijk. Kom binnen. Mijne ouders en zusters zijn verlangend je te zien.»

Ik zei hem niet, dat het mijn voornemen was naar den schouwburg te gaan, ging met hem naar de huiskamer, waar de geheele familie rondom de theetafel zat. Ik werd zeer vriendelijk ontvangen en, laat ik het u maar zeggen, in dit aangename gezelschap vloog de tijd zoo spoedig om, dat toen ik op mijn horloge keek, ik merkte dat het veel te laat was geworden, om nu nog naar den schouwburg te gaan.

Later werd het mij duidelijk, dat God mijn gebed verhoord en mij door deze ontmoeting in mijn voornemen verhinderd had. Ik ben dus niet naar den schouwburg geweest, en daar ik nu overtuigd werd, dat het God zelf was, die mij daarvan teruggehouden had, ben ik ook nooit naar een schouwburg gegaan, al kan ik niet ontkennen, dat mij soms de lust daartoe be kroop.»

Hiermede was het verhaal ten einde.

De jonge dame had de lezing stil en aandachtig gevolgd en in haar hart ontstond er thans eenige onrust.

»Derhalve,» zeide zij, »zou het God zijn, die ons van den schouwburg terughield?»

»Dat is best mogelijk,» antwoordde haar medereiziger. »Ik laat de beoordeeling daarvan geheel aan u zelve over.»

»Gelukkig,» zeide zij, na hare onrust bedwongen te hebben, »dat ik thans niet op straat ben en mij dus niemand in huis kan noodigen, om mijn tijd te verpraten en niet naar den schouwburg te gaan. Ik hoop er over een paar uren in te zitten met tante en de andere kennissen.»

»Tenzij God het verhindert,» zeide de heer op ernstigen toon.

»Maar wat zou er dan moeten gebeuren?» vroeg zij.

In hetzelfde oogenblik kreeg de waggon zulk een hevigen schok, dat beide passagiers van hunne zitplaatsen opgeheven en daarna tegen elkander geworpen werden. De jonge dame slaakte een kreet en riep: »O God! Wat is dat? Wat moet er met mij.....» Maar voordat zij verder kon spreken, kwam er een nieuwe schok, waarbij de waggon met de voorafgaande rijtuigen uit het spoor werd gerukt en er een groote verwarring plaats had. Ontzettend zou het onheil geworden zijn, zoo niet gelukkig de locomotief had stand kunnen houden.

Wat was er dan gebeurd?

Er waren vier koeien uit een weide ontsnapt, en dit was zoo plotseling op een wending van den weg geschied, dat de machinist niet had kunnen zien, dat die beesten op den spoorweg gekomen waren, en voordat hij gelegenheid had gevonden de machine te doen stil staan, was de locomotief met een gedeelte van den trein over de koeien heengegaan, had er een paar van gedood en van de anderen pooten en koppen vermorzeld. Van de passagiers was gelukkig niemand ernstig gekwetst. Wel hadden sommigen een stoot tegen arm en beenen gekregen en waren de meesten zéér ontsteld en verschrikt, doch overigens was het nog al goed afgelopen.

Onze reiziger hielp de jonge dame uitstappen, 't geen niet gemakkelijk ging, daar de waggon scheef en op zijde lag. Hij trachtte haar, die van den schrik nog niet bekomen was, gerust te stellen. Al de passagiers hadden hun voorbeeld gevolgd, en gij kunt u wel voorstellen, hoe zij te moede waren, toen zij de gedoode of vermorzelde koeien en de hier en daar beschadigde rijtuigen zagen. Maar velen dankten God, die hen voor grooter

ramp behoed had. Zij overlegden nu wat hun thans te doen stond. Zij waren nog ver van een station. Doch er bleef hun niets anders over dan daarheen te wandelen, in de hoop dat er spoedig een trein zou komen, die hen naar Amsterdam zou brengen. Maar daarmede zou gewis nog een uur verlopen, en voor de jonge dame bestond er dus geen kans meer, dat zij de hoofdstad zou bereiken vóór den tijd tot het schouwburgbezoek bepaald.

Haar medereiziger had haar zijn arm geboden, en nog trillende en bevende van schrik, zette zij met hem de wandeling voort, terwijl zij zich met hare gedachten bezig hield. Zonder dat haar gevraagd werd, of deze gebeurtenis niet misschien een antwoord was, haar zoo onverwacht gegeven, moest zij zich zelve zeggen, dat dit antwoord wel eene ernstige overweging waard was.

»U zult dus heden avond niet naar de komedie kunnen gaan, juffrouw!» zeide haar geleider.

»Neen,» antwoordde zij. »Maar al kon ik er ook komen, toch zou ik er nu niet heengaan. Ik ben te zeer geschrikt. Ik moet evenwel bekennen, dat ik op eene zeer vreemde wijze daarin verhindert ben. Hoe is het mogelijk! Ik had er nooit aan gedacht, dat mij zoo iets overkomen zou!»

»Zou u denken, waarde juffrouw,» zeide de heer, »dat dit geval buiten Gods toelaten is geschied?»

»Ik moet het bijna gelooven,» was haar antwoord.

»Wat moet u bijna gelooven?»

»Dat God mijn gaan naar de komedie verhindert heeft,» antwoordde zij zonder aarzeling. »Maar ik ben nog niet bekomen van den schrik. Ik moet er nog eens goed over denken. Later.....»

»Later,» voegde haar geleider er bij, »zal, naar ik hoop en bid, het u wel duidelijk worden, dat God u in uw voornemen verhindert heeft, en naar ik geloof, om uw bestwil. Niets gebeurt er bij geval. 't Is God die alles bestuurt, en zeer mogelijk is het, dat Hij u hierdoor een wenk heeft gegeven uwe vreugde en uw heil niet in de wereld, maar bij Hem te zoeken.»

Een half uur later bereikten zij met de meeste passagiers het naaste station, waar zij een komenden trein moesten afwachten, die hen behouden te Amsterdam bracht. Wat er verder gebeurde, en of de jonge dame den wenk behartigd heeft, weet ik niet,

maar in elk geval heeft God zich niet aan haar onbetuigd gelaten en haar doen zien en hooren, hoe Hij niet wil dat de mensch zijn hart de wereld geeft, maar dit Hem toewijdt.

DE ARME JONGEN EN DE VOLLE MAAN.

»Maantje-lief, wat ben je mooi!
'k Moet gedurig naar je kijken.
'k Zie van uit mijn bed met hooi,
Je aan den blauwen hemel prijken.
Ach, ik heb hier moeite en pijn,
'k Wou zoo gaarne bij je zijn.

'k Ben nog pas zes jaren oud,
Moest naar bed toe zonder eten;
'k Ben zoo mager en zoo koud,
Zou je dat niet zien en weten?
Ach, ik heb hier moeite en pijn,
'k Wou zoo gaarne bij je zijn.

En zie ik je, lieve maan,
Met je ronde dikke wangen,
Langs den held'ren hemel gaan,
Dan krijg ik zoo'n groot verlangen,
Want ik heb hier moeite en pijn,
'k Wou zoo gaarne bij je zijn.

Is 't ook mooi daar bij je omhoog,
Met die lichtjes om je henen?
'k Zie ze met een traan in 't oog,
'k Wou den heelen nacht wel weenen,
Want ik heb hier moeite en pijn,
'k Wou zoo gaarne bij je zijn."

't Arme kind sliep zachtjes in,
't Was zijn laatste nacht beneden.
De aarde bracht hem geen gewin,
't Had zóó veel — zóóveel geleden.
Bij het eerste morgenrood
Vond men 't arme knaapje dood.

Hooger dan de mooie maan
Leeft, bij God, nu de arme jongen,
En met de Eng'len heft hij aan
Lied'ren, tot Gods eer gezongen.
In den hemel is geen pijn:
Wie zou daar niet gaarne zijn?

113. Een stad.

Wanneer ge een meisje zet tusschen me omgekeerd, dan krijgt ge een stad in Noord-Holland. Welke?

114. Raadsel.

Gij vindt mij aan uw hoed,
Aan tafel en aan bord;
Maar met een b er voor

Een ramp, die, niet gestuit,
Voor u nadeelig wordt.

115. Makkelijk.

Wij, menschen, wonen ver van hier,
Van Rusland geene vrienden.
Ook kunt gij ons in 't hooge Noord
En vlak daaronder vinden.
Maar daarheen gaat gij liever niet,
Wijl eeuwig ijs men aldaar ziet.